

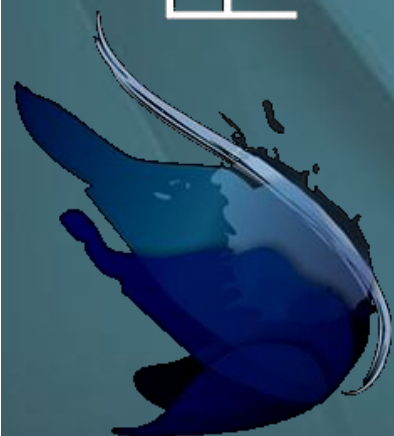
РІВНЕНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ ГУМАНІТАРНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
Факультет іноземної філології
Кафедра практики англійської мови
ЛУЦЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ТЕХНІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
Кафедра іноземних мов

*До 25-ї річниці факультету іноземної філології
Рівненського державного гуманітарного університету*

PHILOLOGY

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ СУЧАСНОЇ ІНОЗЕМНОЇ ФІЛОЛОГІЇ

Студентський науковий вісник

Актуальні проблеми сучасної іноземної філології

РІВНЕНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ ГУМАНІТАРНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
Факультет іноземної філології
Кафедра практики англійської мови
ЛУЦЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ТЕХНІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
Кафедра іноземних мов

Актуальні проблеми сучасної іноземної філології

Студентський науковий вісник

Рівне – 2017

УДК 80.4

А 43

ББК 80

Актуальні проблеми сучасної іноземної філології: Студентський науковий вісник. – Рівне: РДГУ, 2017. – 275 с.

Редакційна колегія:

Михальчук Н.О., доктор психологічних наук, завідувач кафедри практики англійської мови, РДГУ;

Мартинюк А.П., кандидат педагогічних наук, доцент, в.о. завідувача кафедри іноземних мов, ЛНТУ;

Воробйова І.А., кандидат педагогічних наук, доцент кафедри романо-германської філології, РДГУ.

Рецензент:

Воробйова Л.М., кандидат філологічних наук, професор кафедри теорії літератури та славістики РДГУ.

Упорядник випуску:

Воробйова І.А., кандидат педагогічних наук, доцент кафедри романо-германської філології, РДГУ.

Затверджено вченою радою Рівненського державного гуманітарного університету (протокол № 12 від 29.12.2016.).

9. Рехо К. Грани массовой литературы / К.Рехо // Общественные науки и современность. – 1991. – №5. – С. 127-133.
10. Сорокин Ю.А. Креолизованные тексты и их коммуникативная функция / Ю.А.Сорокин // Оптимизация речевого воздействия. – М. : Наука, 1990. – С. 180-186.
11. Чернявская В.Е. Лингвистика текста: Поликодовость, интертекстуальность, интердискурсивность / В.Е.Чернявская. – М. : Книж. дом “ЛИБРОКОМ”, 2009. – 248 с.
12. McCloud S. Understanding Comics (The Invisible Art) / S.McCloud. – New York: First HarperPerennial Published, 1993. – 224 с.
13. Rossman E. Находка T&P: первая докторская диссертация в виде комикса [Электронный ресурс] – Режим доступа: <http://theoryandpractice.ru/posts/10778-comics-phd>.
14. Spiegelman A. MAUS: A Survivor's Tale / A.Shpigelman. – NY. : Pantheon Books, 1992. – 159 p.
15. Yu-jin Lin Ph. How Visual Icons and Animal Symbols Keep the Historical Impression of Holocaust in Art Spiegelman's Graphic Novel: Maus I and II // [Электронный ресурс] – Режим доступа: <http://cyc2012.dyu.edu.tw/pdf/I-5>.
16. Zotov S. Комиксы Средневековья: о чем говорят герои древних книг // [Электронный ресурс] – Режим доступа: <http://theoryandpractice.ru/posts/10213-komiksy-srednekovya>.

Науковий керівник: канд. філол. наук, доц. кафедри міжкультурної комунікації та історії світової літератури РДГУ Нестерук Сніжана Миколаївна

Сардарян М.В.
Рівненський державний гуманітарний університет
Рівне

ХАРАКТЕРНІ ОЗНАКИ ТА ОСНОВНІ ОБРАЗИ-ЗНАКИ ПОСТМОДЕРНІЗМУ В ТВОРЧОСТІ П.КОЕЛЬЙО (НА ОСНОВІ РОМАНУ «ВЕРОНІКА ВИРІШУЄ ПОМЕРТИ»)

Постмодернізм (лат. post – після і франц. modernise – сучасна стильова течія, напрям) – цілісний, багатозначний, динамічний, залежний від соціальних та національних особливостей комплекс мистецьких, філософських, епістемо-логічних науково-теоретичних уявлень, дистанційованих від некласичної та класичної традиції, що склався в західній культурній постметафізичній самосвідомості за останні десятиліття ХХ ст. [2, 549].

До питання належності П.Коельйо до постмодерністської течії зверталися багато літературознавців кінця ХХ – початку ХІХ століття. Зокрема, у статті «Пауло Коельйо: постмодернізм чи після нього?» І. Рада ставить перед собою завдання довести наявність домінуючих постмодерністських «нот» у творчості Коельйо – і їй це вдається: «Книги Пауло Коельйо визнають глобалізацію як взаємодію у світі, цивілізацію без кордонів, реставрують такі поняття, як істина, довіра до себе, взаємність і повага, співчуття та співпереживання, відродження духовності, що позбавляє людину власних комплексів і тенет, а це означає, що ці добрі книги кличуть до вічних цінностей, до горизонту, яких можна бачити, але не можна досягти. На наш погляд, твори Пауло Коельйо вийшли на межі постмодернізму. А взагалі, так і мало бути: талановитий митець зажди, засвоївши попередні здобутки, шукає шлях у невідоме, у майбутнє» [6, 32].

Метою статті є розгляд характерних ознак та основних образів-знаків постмодернізму в творчості Пауло Коельйо. Визначені основні мотиви творів, напрям та стиль творчості Пауло Коельйо. Для аналізу місця постмодернізму в творчості автора обраний твір «Вероніка вирішує померти». Прослідковується еволюція головних образів твору, їх взаємодія, знаковість.

Проблематика мотивів творів П.Коельйо, напрямку та стилю його творчості, знаковості головних образів творів привертає увагу багатьох літературознавців сьогодення. При цьому об'єкт аналізу в його творчості доволі індивідуальний. Деякі літературознавці беруться за викриття секрету популярності бразильського письменника (А. Шестак), інші – за визначення стильової приналежності його творів (І.Рада) чи джерела філософських роздумів автора (Н. Белей), жанрово-стильові особливості романів (Л.Хомич) тощо. Проте більшість із перелічених літературознавців за основу свого дослідження й аналізу брали найпопулярніший твір Коельйо – пригодницький роман, філософську притчу «Алхімік», і майже ніхто з них не звертає увагу на не менш резонансний твір бразильського письменника – «Вероніка вирішує померти». Саме це і є питанням нашого дослідження.

Пауло Коельйо є одним із найбільш читаних сучасних письменників, твори якого перекладаються на 80 мов світу та миттєво продаються в усіх куточках земного шару. Його найпопулярніший роман «Алхімік», який відразу став світовим бестселером, внесений до Книги рекордів Гінеса як найбільш перекладена книга у світі. Сам бразильський письменник є лауреатом багатьох міжнародних літературних нагород: французького ордену Почесного легіону, премії Crystal Award швейцарського Всесвітнього економічного форуму (ВЕФ) і премії «Гринцане-Кавур» Італії [5].

Особливість та неповторність творчості Пауло Коельйо полягає у тому, що всі мотиви своїх романів письменник брав із життя, яке у нього від самого початку було незвичним та повним знакових подій, що так чи інакше проявлялися у кожному його філософському романі. Проте найбільш знаковою подією життя автора, на нашу думку, є ряд труднощів, які йому довелося подолати, аби стати тим, ким він сьогодні є – одним із найпопулярніших та найулюбленіших читачами сучасних письменників.

У сім років він був відправлений в єзуїтську школу Святого Ігнатія Лойоли, де вперше виявляється його бажання писати книги. Усе почалося із дитячого захоплення творчістю аргентинського прозаїка, поета та публіциста Хорхе Луїс Борхеса, який вселив у нього бажання стати письменником. Проте у ті роки (60-ті ХХ ст.) в Бразилії (де він жив) мистецтво було заборонено військовою диктатурою, а слова «художник», чи «письменник» ототожнювалися зі словами «гомосексуаліст», «наркоман», «комуніст», «ледар» тощо. Тим більше, у батька Коельйо були зовсім інші плани на майбутнє сина – адвокатура [5].

Згодом за наполяганнями батьків він все ж вступив до юридичної школи, покинувши свою мрію стати письменником. Проте навчання в цій школі довго не протривало – і Коельйо, покинувши школу, приєднався до хіпі і відправився подорожувати по країнах Латинської Америки, Північної Африки і Європи, вживав наркотики. Повернувся він в свою країну через кілька років і почав складати тексти пісень, співпрацюючи з відомими виконавцями, включаючи рок-зірок Елліс Режіна, Риту Лі, Рауля Сеїхаса. Разом вони написали близько ста музичних композицій, в тому числі і гостросоціальних. Крім цього, Пауло захопився окультизмом, магією, ідеями британського чорного мага і сатаніста Алістера Кроулі, працював в театральній трупі в якості актора і режисера, співпрацював з видавництвами як журналіст [1].

Згодом розбіжність у поглядах батька й сина привели Пауло Коельйо до дверей психіатричної лікарні. Письменник сам розповідає своїм читачам деталі цієї життєвої події у романі «Вероніка вирішує померти»: «...колись його (Пауло Коельйо) самого запроторили до притулку – або до божевільні, саме під такою назвою більше відомий цей різновид лікарні. І таке з ним сталося не один раз, а тричі: в шістдесят п'ятому, шістдесят шостому, шістдесят сьомому. Те місце мало назву «Дім здоров'я» лікаря Ейраса в Ріо-де-Жанейро. Причина його перебування там досі йому мало зрозуміла, можливо, батьків збила з пантелику його поведінка, що відрізнялася від їхньої, бо він був то надто сором'язливим, то надто зухвалим, а можливо, його бажання стати «митцем», бо мистецтво в його родині сприймали як найпереконливіший спосіб жити маргіналом і померти в убозтві» [4, 30].

Завдяки такому прийому як художнє обрамлення, ми можемо зрозуміти, що життя головної героїні роману «тісно переплітається» із життям автора, і більшість описаних подій у

тексті твору є не випадковими та не вигаданими, а реальними, пережитими самим письменником.

Ще однією знаковою подією життя Пауло Коельйо стало знайомство у 1982 році з представником католицького чернечого ордену RAM, що досліджував слово Боже, його тайнства, перетворював Євангеліє в повсякденне життя. Він став духовним наставником Пауло. Під його впливом в 1986-му поет здійснив паломництво – подолав шлях, довжиною приблизно у 800 кілометрів, в місто Іспанії Сантьяго-де-Компостела до усипальниці святого великомученика римської католицької церкви Якова. Після цього він вирішив покинути прибуткову кар'єру поета-пісняря та слідувати своїй мрії – зайнятися написанням книг, кожна з яких пізніше отримає визнання читацької аудиторії та принесе йому світову славу [1].

Сьогодні Пауло Коельйо вважається одним із найкращих представників постмодерністської літератури. Кожен його роман наповнений загадковою філософією, котра доступна далеко не кожному читачеві. В його творах зберігається культ незалежності особистості (Вероніка – вільна й незалежна особистість, яка має право самостійно вирішувати, що їй робити із власним життям); потяг до архаїки, древньої філософії, Біблії (цитування древніх філософів, Біблії); прагнення поєднати й взаємодоповнити полярно протилежні істини людства (дискусія на тему біблійного уривку про «яблуко розбрату»); зумисне химерне переплетення різних стилів оповіді (художній та конфесійний). Така комбінація особливостей текстів Пауло Коельйо дає нам підстави зробити висновок про те, що бразильський письменник є творцем постмодерністської літератури.

Роман «Вероніка вирішує померти» (1998 р.) – другий із романів трилогії «І сьомого дня», куди також входять «Біля ріки Ріо-П'едра сіла я й заплакала» та «Диявол і сеньйорита Прим». Цей роман відрізняється від 30 інших книг Пауло Коельйо тим, що саме в цьому тексті можна прослідкувати ряд життєвих подій письменника, як стали для нього фатальними. Він їх накладає на життя двадцятичотирирічної дівчини, котра не за власним бажанням потрапила до психіатричної лікарні й пройшла тяжкі випробування, перш ніж зрозуміти ціну життя.

Між головною героїнею роману та його автором існує тісний зв'язок. Вероніка, як і Коельйо, рано почала жити окремо від батьків (у 18 та 17 років відповідно); вони обоє захоплювалися мистецтвом (грою на фортепіано та літературою), що дратувало їх батьків; обоє за наполяганням батьків вивчали адвокатуру, котра не приносила їм найменшого задоволення, та обоє потрапили до психіатричної клініки проти власної волі. Можливо, саме тому автор і вводить себе у розповідь в тексті, щоб читач, ознайомившись із біографією Пауло Коельйо, зміг краще зрозуміти його героїню, мотиви та причини її вчинків. В «Останньому слові» до роману Коельйо дає короткий огляд своєї біографії, охопивши найжахливіші роки свого життя – 1965-1967 рр. – роки, проведені за загратованими вікнами психіатричної лікарні.

Вероніка – головна героїня роману. У свої 24 роки вона розчарувалася у повсякденності життя, довго обдумувала своє рішення й нарешті насмілилась на самогубство. Цікаво те, що вона ретельно обирала спосіб вкорочення віку, оскільки не бажала завдати ніяких клопотів ні батькам, ні черницям, з якими вона проживала, нікому: «Вероніка згаяла півроку, щоб роздобути пігулки. Зневірившись у тому, що їх знайде, вона обмірковувала можливість перетяти собі вени. Навіть знаючи, що вона залле кімнату кров'ю, стривоживши і стурбувавши черниць, людина, що накладає на себе руки, думає насамперед про себе, а не про інших» [4, 11-12]. Проте ми не можемо стверджувати, що Вероніка думала лише про себе: «Вона була налаштована зробити все можливе, щоб її смерть не завдала людям великого клопоту...» [4, 12]. Вона вважала себе зовсім незначною й невагомою у житті оточуючих її людей та думала, що про її смерть всі швидко забудуть: «...черницям доведеться відмивати кімнату від крові, проте вони швидко забудуть про цю історію, якщо не матимуть труднощів із тим, щоб здати її новим жильцям» [4, 12]. І навіть її батьки швидко змирилися б зі смертю дочки: «Звичайно, вона могла б вистрибнути з вікна одного з небагатьох висотних будинків Любляни, але навіщо ті зайві страждання батькам?...Зі смертю дочки вони звиклися б, але її розтрощений череп забути не змогли б» [4, 12].

Причини такого фатального рішення є досить простими: «Її рішення померти пояснювалося двома дуже простими причинами... Перша причина: усе в її житті було однаковим, і після того, як минула юність, усе котилося до занепаду, старість залишала на ній невитравні сліди; прийшли хвороби й відійшли друзі... Друга причина мала більш філософський характер. Вероніка читала газети, дивилася телебачення й була в курсі того, що відбувалося у світі. Усе в ньому відбувалося неправильно, і вона не могла погодитися з такою ситуацією, від чого її сповнювало відчуття своєї цілковитої непотрібності» [4, 17-18].

Аби повернути такому байдужому до життя пацієнту бажання жити й радіти кожній миті, доктор Ігор (директор психіатричного санаторію Віллетте, куди потрапила Вероніка після невдалої спроби вчинити самогубство) вирішив провести на Вероніці медичний експеримент, що ґрунтувався на подоланні купоросу: «так доктор Ігор називав отруту, що спричиняє божевілля» [4, 101]. Гіркота (друга назва цієї отрути) могла спричинити повну апатію до всього світу, що згодом призводить до страху перед так званою реальністю, і в кінцевому результаті – до божевілля. «Головною мішенню гіркоти (або купоросу, як воліє її називати доктор Ігор) є воля. Люди, атаковані цією хворобою, втрачають бажання всього й через кілька років уже не можуть вийти зі свого світу, бо витратили величезні резерви енергії, зводячи високі мури довкола реальності, щоб вона була для них такою, якою вони хотіли її мати» [4, 121].

Щоб допомогти Вероніці «вийти зі свого світу», доктор Ігор збрехав їй, сказавши, що її серце під дією великої дози ліків, що вона прийняла, дуже ослабло і довго не проживе (хоча насправді її вчасно знайшли та надали першу допомогу, і ніякої загрози її життю не було). І він їй допоміг. Інше питання – наскільки правильною була така методика лікування?

У статті «Біоетичне правило «поінформованої згоди» або чому «Вероніка вирішує померти?»» А. Єгоренков наголошує на наступному фрагменті роману: «Але доктор Ігор був єдиним, хто про це знав, як знав він і про те, що невдалі самогубці мають схильність повторити свою спробу рано або пізно. То чому б не використати її як морську свинку й не з'ясувати, чи не вдасться йому вивести купорос; чи гіркоту, з її організму? І доктор Ігор опрацював свій план. Застосувавши ліки, відомі під назвою фенотал, він спромігся симулювати серцеві напади. Протягом тижня їй робили уколи цієї речовини, й, певне, вона була дуже налякана, бо мала час подумати про смерть і переглянути власне життя. У такий спосіб, згідно з тезою доктора Ігоря («усвідомлення смерті надихає нас бажанням жити» – так мав називатися останній розділ його праці), дівчина змогла вивести вірус зі свого організму, й, можливо, не повторить свого вчинку» [4, 271]. Далі автор статті переходить до обґрунтування «етичності/неетичності» такого способу лікування та аналізує результати дослідження по ставленню випадкових людей до цієї ситуації. Головним завданням його дослідження є наголошення на свободі вибору кожного пацієнта: «...наше общество стоит перед системной задачей развития надежных механизмов реализации «свободы выбора» в биомедицине. А это, в свою очередь, с необходимостью требует внедрение в общественное сознание (в том числе и через систему образования) представлений о таком фундаментальном правиле современной биоэтики как «информированное согласие» [3]. В додатки своєї статті Єгоренков вкладає Етичний кодекс лікаря України.

Тим не менш такий метод лікування доктор Ігор застосовує лише для лікування Вероніки. Марі та Зедка – ще одні знакові образи роману. Вони вже давно вилікувалися, проте й досі перебувають у стінах психіатричного санаторію, тому що бояться життя, що їх чекає за мурами санаторію й почуваються досить добре в місці, де їм все дозволено. Проте згодом вони обоє розуміють, що їм час зустрітися зі справжнім світом та протистояти усім незгодам: «Тож учора вночі я теж запитала себе: що я роблю у цьому санаторії? І дійшла висновку, що набагато цікавіше перебувати на майдані, біля трьох мостів, на ринку, перед театром, купуючи яблука й говорячи про час. Очевидно доведеться мати справу з давно забутими неприємними речами, такими, як рахунки до сплати, труднощі із сусідами, іронічні погляди людей, що не розуміють мене, самотність, вимоги моїх дітей. Але думаю, це становить частину життя, й ціна подолання таких невеличких проблем є набагато меншою, ніж ціна визнання, що вони не мають до тебе стосунку» [4, 201], – зізнається Марі Едуарду.

Для вилікування депресії Зедки доктор Ігор застосовував інсуліновий шок, відправляючи пацієнтку в «астральні подорожі». Але зрозумівши, що вона вилікувалась від своєї депресії, Зедка визнає себе божевільною жінкою і разом з цим готова вийти у зовнішній світ: «Якби я побула тут довше, у мене зрештою пропала б охота покинути цей заклад. Я вилікувалась від своєї депресії, але відкрила тут, що існують інші види божевілля. Я хочу забрати їх із собою й почати бачити життя власними очима... Я дозволятиму собі робити всілякі дурниці лише для того, щоб люди казали: «Вона вийшла з Віллете!» Але я знатиму, що моя душа буде повною, бо моє життя матиме сенс» [4, 216-217].

І Зедка, і Марі прийшли до висновку, що їм час виписуватися лише завдяки смерті Вероніки. У цьому зізнається Марі в останній розмові з доктором Ігорем: «Мені не треба було просити дозволу покинути Віллете. Досить вийти за двері й більш ніколи сюди не повертатися. Але я мусила розповісти про це комусь, і я вам кажу: смерть цієї дівчини дозволила мені зрозуміти своє життя» [4, 227].

Едуард – шизофренник, якого привели в цей психіатричний санаторій «Видіння Раю». Доктор Ігор лікував шизофренію Едуарда електроконвульсивною терапією (ЕКТ), яка допомагала пацієнту позбутися неприємних спогадів, що виводили його зі стану спокою: «Головна дія ЕКТ полягала в стиранні недавніх спогадів. Нemoжливі мрії зникали, Едуард тепер не міг дивитися в майбутнє, воно для нього не існувало; його думки мали бути обернуті в минуле, бо інакше він захотів би знову повернутися до життя» [4, 213]. Проте і Едуардові бажання вийти на волю та зустрітися з реальним світом вселила саме Вероніка, у яку він закохався. У творі ми бачимо, що й Едуард має спільні риси з Пауло Коельйо: його батьки вирішили, що їх син збожеволів, коли той вирішив стати митцем: «Наш син збожеволів... Він подружився з митцями!» [4, 244].

Таким чином, аналізуючи знакові образи роману та біографію бразильського письменника, ми бачимо, що їх об'єднує багато спільного. Пауло Коельйо в історіях своїх героїв описує власні життєві події, зв'язуючи себе з ними. Письменник розповідає про життя п'ятьох осіб (Вероніка, доктор Ігор, Едуард, Марі, Зедка), які опинилися в одному місці та яких об'єднує вплив появи Вероніки у психіатричному санаторії. Коельйо викладає свою розповідь у постмодерністській манері, вплітаючи в неї різноманітні уривки із Біблії, древні історії, цитування філософів, переходячи то в художній, то в конфесійний стиль викладання.

Оскільки роман «Вероніка вирішує померти» є недостатньо вивченим літературознавцями, в подальшому ми маємо зупинитися на більш детальному розгляді усіх знакових образів твору та характерних ознак постмодернізму у творі Пауло Коельйо.

ЛІТЕРАТУРА

1. Біографія Коельйо Пауло [Електронний ресурс]. – режим доступу: http://biographie.in.ua/blog/biografija_koelo_paulo/2012-11-19-639.
2. Гром'як Р.Т. Словник літературознавчих термінів / Р.Т.Гром'як. – К.: Академія, 2007. – 752 с.
3. Єгоренков А.І. Біоетичне правило «поінформованої згоди» або чому «Вероніка вирішує померти»? / А.І.Єгоренков // Неперервна професійна освіта: теорія та практика. – 2005. – № 1. – С.98-106.
4. Коельйо П. Вероніка вирішує померти / П.Коельйо. – Харків: Книжковий Клуб «Клуб Сімейного дозвілля», 2015. – 288 с.
5. Пауло Коельйо, биография, новости, фото – узнай все! [Електронний ресурс]. – режим доступу: <http://www.uznayvse.ru/znamenitosti/biografiya-paulo-koelo.html>
6. Рада І. Пауло Коельйо: постмодернізм чи після нього? / І.Рада // Всесвітня література та культура в навчальних закладах України. – 2005. – №9 – С. 29-33.

ЗМІСТ

Секція 1. Фонетична, лексична та граматична системи мови і методи їх досліджень..4	
Абділлаєва Є.І. ЯВИЩЕ ПРЕФІКСАЦІЇ В СФЕРІ НІМЕЦЬКОГО ДІЄСЛОВА.....	4
Авдєєв О.В. АБРЕВІАЦІЯ У СУЧАСНІЙ НІМЕЦЬКІЙ ТА АНГЛІЙСЬКІЙ МОВАХ	6
Барничко М.В. КЛАСИФІКАЦІЯ ТЕРМІНІВ В АНГЛОМОВНИХ ТЕКСТАХ З ПРОБЛЕМ КОМП'ЮТЕРНИХ НАУК ТА ІНФОРМАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ	12
Васильків Л.С. УСТАЛЕНІ ПОРІВНЯННЯ В СИСТЕМІ ФРАЗЕОЛОГІЇ: ПОНЯТТЯ ФРАЗЕОЛОГІЧНОГО ПОРІВНЯННЯ, ЙОГО КАТЕГОРІАЛЬНІ ОЗНАКИ ТА ФУНКЦІОНАЛЬНІ ОСОБЛИВОСТІ.....	15
Вінничук В.П. ТЕОРЕТИЧНІ ПІДСТАВИ СПІВВІДНОШЕННЯ ФРАЗЕОЛОГІЗМІВ ТА ІДІОМАТИКИ	19
Вірт О.М. КОНЦЕПТУАЛІЗАЦІЯ КАТЕГОРІЇ ПРОСТОРУ ЗАСОБАМИ АНГЛІЙСЬКОЇ ФРАЗЕОЛОГІЇ	22
Гембік Н. М. ПРОБЛЕМА АКТУАЛІЗАЦІЇ ЛІНГВАЛЬНИХ ХАРАКТЕРИСТИК НА ОСНОВІ ФРАНЦУЗЬКИХ ТА УКРАЇНСЬКИХ РЕКЛАМНИХ ТЕКСТІВ	25
Гребенюк Ю. К. ЕТИМОЛОГІЧНА ХАРАКТЕРИСТИКА КОНЦЕПТІВ ЩАСТЯ – НЕЩАСТЯ (НА МАТЕРІАЛІ АНГЛІЙСЬКОЇ ТА УКРАЇНСЬКОЇ МОВ)	28
Давидович Х.В. ЕМОЦІЙНИЙ КОНЦЕПТ «СТРАХ» В АВТОРСЬКІЙ КАРТИНІ СВІТУ (НА МАТЕРІАЛІ РОМАНУ СТВЕНА КІНГА «СЯЙВО»).....	33
Левіновська О.К. СТИЛІСТИЧНО-ЗАБАРВЛЕНА ЛЕКСИКА В РОМАНІ В.С.БЕРРОУЗА «NAKED LUNCH».....	38
Лялька О.І. КОНЦЕПТ «СТРАХ» В АНГЛОМОВНІЙ ЛІТЕРАТУРІ ЖАХІВ	43
Мамчур І.С. ОСНОВНІ ВИДИ ВІДМІННОСТЕЙ ЛЕКСИЧНОГО СКЛАДУ БРИТАНСЬКОГО Й АМЕРИКАНСЬКОГО ВАРІАНТІВ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ	48
Панасюк У.М. ОСОБЛИВОСТІ ВИРАЖЕННЯ ПОЗИТИВНОЇ І НЕГАТИВНОЇ ОЦІНКИ КОНЦЕПТУ LOVE У РОМАНІ-ДИСТОПІЇ ЛОРЕН ОЛІВЕР «DELIRIUM».....	51
Панченко О.О. ФУНКЦІОНУВАННЯ КОМПАРАТИВНИХ ФРАЗЕОЛОГІЗМІВ В КАЗКАХ ЛЬЮЇС КЕРРОЛЛА.....	55
Прокопчук Я.П. СИНТАКСИЧНІ ЗАСОБИ СТВОРЕННЯ МОВНОГО ПОРТРЕТА ГОЛОВНОГО ГЕРОЯ РОМАНУ Б. ШЛІНКА «ВБИВСТВО ЗЕЛЬБА» ГЕРХАРДА ЗЕЛЬБА	60
Прусова Н.А. АНАЛІЗ ФРАЗЕОЛОГІЧНИХ ОДИНИЦЬ У РОМАНІ Д.ЛОУРЕНСА «SONS AND LOVERS»	63
Собіпан Є.О. КОНЦЕПТ «БІЛЬ» В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ	66
Сологуб А.М. ДО ПИТАННЯ ПРО МОВНУ КАРТИНУ СВІТУ	69
Соцький О.І. ОНОМАСТИКА ТВОРУ «ПІСНЯ ЛЬОДУ Й ПОЛУМ'Я» ДЖОРДЖА МАРТІНА	72
Стешина А.І. ЗАСОБИ МОВНОГО ВПЛИВУ У РЕКЛАМНОМУ ТЕКСТІ	75
Федорчук Т. І. АНГЛІЙСЬКА ТЕРМІНОГРУПА «БАЛЬНИЙ ТАНЕЦЬ»: СТРУКТУРНИЙ АСПЕКТ.....	78

Актуальні проблеми сучасної іноземної філології

Федюра М.Ю. ОСНОВНЫЕ СПОСОБЫ СЛОВООБРАЗОВАНИЯ ОККАЗИОНАЛЬНЫХ СЛОВ В ТВОРЧЕСТВЕ Р.РОЖДЕСТВЕНСКОГО	81
Чік Є.А. ХУДОЖНЄ ПОРІВНЯННЯ ЯК ЕЛЕМЕНТ ІДІОСТИЛЮ ДОННИ ТАРТТ (НА МАТЕРІАЛІ РОМАНУ «ЩИГОЛЬ»)	86
Щипанська М.А. ФУНКЦІОНУВАННЯ ЛЕКСЕМ DIE SCHULD/SCHULD У МОВЛЕННЄВОМУ ПОРТРЕТІ ГОЛОВНОГО ГЕРОЯ РОМАНУ Б. ШЛІНКА «ПРАВОСУДДА ЗЕЛЬБА»	90
Яремко Т. М. СТРУКТУРНЫЕ И ФУНКЦИОНАЛЬНЫЕ ОСОБЕННОСТИ ГАЗЕТНЫХ ЗАГОЛОВКОВ (НА МАТЕРИАЛЕ РУССКО- И АНГЛОЯЗЫЧНЫХ ГАЗЕТ УКРАИНЫ)	94
Секція 2. Міжкультурна комунікація в аспекті сучасних лінгвістичних досліджень.	99
Бабич І.С. ТОПОНІМІКА НІМЕЧЧИНИ.....	99
Басовець І.М. ВЕРБАЛЬНЕ УВИРАЗНЕННЯ КОНЦЕПТУ «ВОРОГ» У ПОЛІТИЧНИХ ПРОМОВАХ ПРЕЗИДЕНТІВ УКРАЇНИ ТА США(П.ПОРОШЕНКА ТА Д.ТРАМПА).....	101
Бездіжа А.О. КОНЦЕПТ «КУЛІНАРІЯ» В РОМАНІ П.МЕЙЛА «A YEAR IN PROVENCE»	107
Карашевич А.В. ФРАЗОВІ ДІЄСЛОВА В АНГЛОМОВНІЙ КАРТИНІ СВІТУ	110
Ковальчук О.В. КЛАСИФІКАЦІЯ СУЧАСНОГО ТЕЛЕВІЗІЙНОГО ІНТЕРВ'Ю.....	113
Немеришина М.В. СПЕЦИФІКА СЕМАНТИЧНОГО ВИРАЖЕННЯ КОНЦЕПТУ «ДРУЖБА» У ФРАЗЕОЛОГІЧНИХ ОДИНИЦЯХ УКРАЇНСЬКОЇ, ФРАНЦУЗЬКОЇ ТА АНГЛІЙСЬКОЇ МОВ.....	118
Юношева Т.М. ІДЕОГРАФІЧНА КЛАСИФІКАЦІЯ ГЕНДЕРНИХ СТЕРЕОТИПІВ У ФРАЗЕОЛОГІЧНИХ ОДИНИЦЯХ АНГЛІЙСЬКОЇ ТА УКРАЇНСЬКОЇ МОВ.....	124
Секція 3. Теорія і практика перекладу.	128
Аршенюк Є.М. СИНОНІМИ ЯК ЗАСІБ РОЗКРИТТЯ ЛЕКСИЧНОГО ЗНАЧЕННЯ ТА ДОСЯГНЕННЯ ПЕРЕКЛАДАЦЬКОЇ ВАРІАТИВНОСТІ	128
Бакутіна П.В. ЛІНГВОПРАГМАТИКА ПРИ ПЕРЕКЛАДІ ХУДОЖНІХ І МУЛЬТИПЛІКАЦІЙНИХ ФІЛЬМІВ.....	131
Володько А.П. СТРАТЕГІЇ ПЕРЕКЛАДУ ТВОРІВ ХУДОЖНЬОЇ ЛІТЕРАТУРИ (НА ПРИКЛАДІ РОМАНУ J.D.SALINGER «THE CATCHER IN THE RYE»)	134
Гнатенко С.О. ОСОБЛИВОСТІ ПЕРЕКЛАДУ МАТЕМАТИЧНОЇ КОМП'ЮТЕРНОЇ ГРИ «ВІДСОТКИ ПРИ ШОППІНГУ»	139
Гузаїрова С.Р. TRANSLATION OF INFINITIVE CONSTRUCTIONS BY MEANS OF THE UKRAINIAN LANGUAGE (based on Jane Austen' novel <i>Pride and Prejudice</i>)	141
Єлдирьова В.О. ОСОБЛИВОСТІ ВІДТВОРЕННЯ АНГЛІЙСЬКОЇ СУБ'ЄКТНОЇ ІНФІНІТИВНОЇ КОНСТРУКЦІЇ ЗАСОБАМИ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ	143
Куропятник В.В. ГРАМАТИЧНІ ТРАНСФОРМАЦІЇ ПРИ ПЕРЕКЛАДІ АНГЛОМОВНИХ ПІСЕНЬ УКРАЇНСЬКОЮ МОВОЮ.....	146
Лосіч О.Ю. ПРИЧИНИ ПОЯВИ НЕОЛОГІЗМІВ В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ ТА ПОПОВНЕННЯ СЛОВНИКОВОГО СКЛАДУ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ ПІД ВПЛИВОМ ПЕРЕКЛАДУ	149

Актуальні проблеми сучасної іноземної філології

Мандзюк Б.Р. ФУНКЦІОНУВАННЯ ТА РОЛЬ ІДІОЛЕКТІВ ДЛЯ ХАРАКТЕРИСТИКИ ПЕРСОНАЖІВ АНГЛОМОВНИХ ФІЛЬМІВ ТА ОСОБЛИВОСТІ ЇХ ПЕРЕКЛАДУ (НА МАТЕРІАЛІ ФІЛЬМУ “THE BFG”)	153
Потапкова Г.І. ОСОБЛИВОСТІ ПЕРЕКЛАДУ ПАСИВНОГО СТАНУ ДІЄСЛОВА В ОФІЦІЙНО-ДІЛОВОМУ СТИЛІ	156
Різничук О.В. ПРАГМАТИЧНИЙ АСПЕКТ ПЕРЕКЛАДУ ДИТЯЧОЇ ЛІТЕРАТУРИ.....	159
Садієва Г.А.к. РОЛЬ СУСПІЛЬНО-ПОЛІТИЧНИХ НЕОЛОГІЗМІВ, СПОСОБИ ЇХ УТВОРЕННЯ ТА ПЕРЕКЛАДУ.....	163
Тищенко Н.С. ПРИЧИНИ ТА ТИПИ МІЖМОВНОЇ ІНТЕРФЕРЕНЦІЇ У ПРОЦЕСІ ПЕРЕКЛАДУ	167
Секція 4. Актуальні проблеми літературознавства.....	171
Бухало К.О. PSYCHOLOGICAL CHARACTERISTICS OF NARRATIVE LEVEL OF GRAPHIC NOVELS.....	171
Головачик Т.О. ОСОБЛИВОСТІ ГОТИЧНОЇ ТРАДИЦІЇ В СУЧАСНІЙ ЛІТЕРАТУРІ.....	177
Засць А.О. РОМАН МЕРІ ШЕЛЛІ «ФРАНКЕНШТЕЙН, АБО СУЧАСНИЙ ПРОМЕТЕЙ» У КОНТЕКСТІ МАСОВОЇ ЛІТЕРАТУРИ ТА КУЛЬТУРИ ХІХ-ХХ СТОЛІТТЯ.....	180
Каленюк І.П. «НОВИЙ ЖУРНАЛІЗМ» ЯК ЛІТЕРАТУРОЗНАВЧЕ ЯВИЩЕ	184
Кірея Г.І. НАЦІОНАЛЬНО-КУЛЬТУРНЕ НАВАНТАЖЕННЯ АНТРОПОНІМІВ ХУДОЖНЬОГО ТВОРУ ЖАНРУ ФЕНТЕЗІ	188
Наумюк В.М. ІНТЕРТЕКСТУАЛЬНІ ФУНКЦІЇ ЕПІГРАФІВ ЕДГАРА АЛЛАНА ПО	192
Павлунь М.В. ТРИЛОГІЯ ДЖ.ТОЛКІНА «ВОЛОДАР ПЕРСНІВ»: ОСОБЛИВОСТІ.....	195
Пікуль Т.В. ЕКФРАЗИС ЯК СКЛАДОВА ІНТЕРМЕДІАЛЬНОСТІ ТА ІНТЕРТЕКСТУАЛЬНОСТІ (НА ОСНОВІ ТВОРЧОСТІ П.ЗЮСКІНДА).....	198
Савчук Т.О. ГРАФІЧНІ ЗАСОБИ ЯК «МЕСЕДЖ» КРЕАЛІЗОВАНОГО ТЕКСТУ	200
Сардарян М.В. ХАРАКТЕРНІ ОЗНАКИ ТА ОСНОВНІ ОБРАЗИ-ЗНАКИ ПОСТМОДЕРНІЗМУ В ТВОРЧОСТІ П.КОЕЛЬЙО (НА ОСНОВІ РОМАНУ «ВЕРОНІКА ВИРІШУЄ ПОМЕРТИ»)	206
Сопилюк М.Н. ІСТОРІЯ РОЗВИТКУ ТА ТИПОЛОГІЯ ЖАНРУ ДЕТЕКТИВУ У КОНТЕКСТІ СВІТОВОЇ ЛІТЕРАТУРИ	211
Секція 5. Новітні методики навчання іноземних мов.	215
Гонгало В.О. ВДОСКОНАЛЕННЯ АКТИВНОГО СЛОВНИКОВОГО МІНІМУМУ ШЛЯХОМ ВИВЧЕННЯ СЛІВ З КОНТЕКСТУ	215
Євтушок В.П. ЗАСОБИ МЕДІАОСВІТНІХ ТЕХНОЛОГІЙ ТА ЇХ РОЛЬ У НАВЧАННІ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ УЧНІВ ПОЧАТКОВИХ КЛАСІВ.....	218
Косюк М.М. СУЧАСНІ МЕТОДИ НАВЧАННЯ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ: КОМУНІКАТИВНИЙ ТА КОНСТРУКТИВІСТЬКИЙ МЕТОДИ	222
Кулик Н.В. ФОРМУВАННЯ АНГЛОМОВНОЇ ДІАЛОГІЧНОЇ МОВЛЕННЄВОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ ДІТЕЙ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ НА ОСНОВІ АВТЕНТИЧНИХ МАТЕРІАЛІВ	226
Кучер Т.С. ВИКОРИСТАННЯ ІНТЕНСИВНИХ МЕТОДІВ У ПРОЦЕСІ НАВЧАННЯ АНГЛОМОВНОГО ГОВОРІННЯ МОЛОДШИХ ШКОЛЯРІВ	231

Актуальні проблеми сучасної іноземної філології

Лепуга О.В. ВИКОРИСТАННЯ SMART-ТЕХНОЛОГІЙ У НАВЧАННІ ІНОЗЕМНИХ МОВ	235
Гронь Л.В., Лоза М.П. ДО ПИТАННЯ КЛАСИФІКАЦІЇ РОЛЬОВИХ ІГРОВИХ СИТУАЦІЙ ДЛЯ НАВЧАННЯ ІНШОМОВНОГО ДІАЛОГІЧНОГО МОВЛЕННЯ УЧНІВ ОСНОВНОЇ ШКОЛИ	241
Лущик К.І. КОМП'ЮТЕРНІ ІГРИ ЯК ЗАСІБ ФОРМУВАННЯ ГРАМАТИЧНОЇ КОМПЕТЕНЦІЇ УЧНІВ ОСНОВНОЇ ШКОЛИ	245
Примич Г.М. ВИКОРИСТАННЯ ІНТЕРАКТИВНИХ МЕТОДІВ НАВЧАННЯ ПРИ ВИВЧЕННІ АНГЛІЙСЬКОЇ ЯК ДРУГОЇ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ	248
Рибак Ю.В. ВИКОРИСТАННЯ МЕТОДУ ПОВНОЇ ФІЗИЧНОЇ РЕАКЦІЇ В ПРОЦЕСІ ФОРМУВАННЯ АНГЛОМОВНОЇ МОВЛЕННЄВОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ В АУДІЮВАННІ ДІТЕЙ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ	253
Сидорчук Д.В. ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ ВИКОРИСТАННЯ ДРАМАТИКО-ПЕДАГОГІЧНИХ ТЕХНОЛОГІЙ У НАВЧАННІ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ ДІТЕЙ МОЛОДШОГО ШКІЛЬНОГО ВІКУ	257
Туровська А.С. ФОРМУВАННЯ ЕКОЛОГІЧНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ НА УРОКАХ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ В ПОЧАТКОВІЙ ШКОЛІ	260
Харчук В.О. ДОЦІЛЬНІСТЬ ВИКОРИСТАННЯ ПРИСЛІВ'ІВ ТА ПРИКАЗОК ЯК ЗАСОБУ ФОРМУВАННЯ ЛСКК УЧНІВ СТАРШОЇ ШКОЛИ	266
Шадура К.М. ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ СОЦІОКУЛЬТУРНОГО ВИХОВАННЯ УЧНІВ ПОЧАТКОВОЇ ШКОЛИ НА УРОКАХ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ	269

Студентський науковий вісник

Актуальні проблеми сучасної іноземної філології

Відповідальний за підготовку збірника до видання *Воробйова І.А.*

Комп'ютерна верстка *Воробйова І.А.*